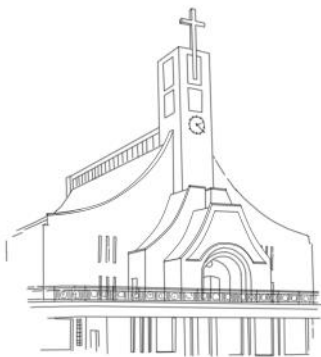

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIII | číslo 6 | neděle 18. prosince 2022

Obsah čísla

Vánoce v příbězích

Měli jen sebe a Boha

Vánoční program farnosti

Zveme vás na Živý betlém

Tříkrálová sbírka

Vánoční přání farní rady

Novoroční díkůvzdání

Výdejní okénko

Vánoce na Ukrajině

Zázitky ze mší na Senioru

Zvu vás prožívat radost

Mít oči, které vidí

Jack Daniels, nebo rum?

Setkání s Božím slovem

Aby na nás hleděli s úctou

Rozhovor s O. Josefem

Tvé světlo ve tmě svítí

Hodně vánočního cukroví se napeklo a mnoho stromečků se nazdobilo od doby, kdy jsme jako malé děti trávily téměř každý víkend u prarodičů na Valašsku. K tomu tradičně patřila účast na nedělních mších v kostelíku ve vedlejší vesnici.

Sedávali jsme tam v předních lavicích a vybavuji si, jak mi oči často sklouzávaly k velkému obrazu, který visel (a stále visí) na stěně nad „našimi“ lavicemi. Čím upoutával mou pozornost? Byl velký, rozdělený na tři části a vyprávěl příběh.

Noční scény na něm byly projasněny světlem, které pocházelo z různých zdrojů. Dnes už vím, že tento obraz má pojmenování „Valašská Madona“. Dodnes z něj dýchá posvátný klid. Jsou na něm zachyceny postavy z betlémského příběhu o narození Krista – vlevo je Cesta do Betléma, uprostřed Klanění pastýřů a vpravo Zvěstování pastýřům. Josef oddaně a starostlivě doprovází Marii na cestě do Betléma, prostí a skromní lidé s bázní a upřímnou pokorou sklonění vítají narozeného Spasitele, anděl radostně oznamuje odpočívajícím pastýřům zprávu o Jeho narození.

Jak moc se tento poklidný výjev liší od toho, co zažíváme my, víme sami nejlépe. Žijeme rychle a v hluku, někdy dá pořádnou fušku, abychom se dokázali zastavit a ztišit.

Prožijme vánoční čas se starostí nejen o ty, na kterých nám záleží, ale také o ty, kteří letos kvůli nejrůznějším okolnostem slavit nemohou. Zkusme se uskromnit, s pokorou a s vděčností skloňme hlavu u jesliček a zkusme zažít takovou radost v srdci, jakou museli pocíťovat betlémsští pastýři nebo mudrci z východu při pohledu na narozeného Spasitele. Betlémské světlo ať nám na naší cestě září nejen o Vánocích, ale v každém dni našeho života.

Požehnané Vánoce. ■

Danča Kořenková

Otrokovické Vánoce v příbězích

Otrokovická farnost má za sebou dlouhou a bohatou historii. Zažila desítky a stovky Vánoc. V přípravě jejich vánočních oslav figurovali bezejmenní prostí lidé i významné osobnosti farnosti. Někteří jsou již mrtví, jiní jsou našimi současníky. Ti všichni se o farnost zasloužili a v tomto čísle Farního občasníku ožívají ve vzpomínkách manželů Marie a Pavla Černoškových, kteří patří k nejstarším členům našeho farního společenství. Marie bydlí od dětství v Otrokovicích, Pavel se sem přistěhoval před 50 lety. S farností zažili dobré, i zlé. Jsou tedy opravdu povolání k tomu, aby na Vánoce v naší farnosti vzpomínali.

Na co si vzpomenete, když se řekne dětství a Vánoce?

PC: Žil jsem tehdy ve Zlíně v půldomku se třemi sourozenci a napadne mě advent a roráty, byly vždy ráno v 6 hodin a chodili jsme na ně už s aktovkami, protože pak jsme šli rovnou do školy. Také vzpomínám na Štědrý den. Doma bylo všude pěkně uklizené, i my jsme museli být pěkně oblečení, čekali jsme na večer, až vyšla první hvězdička, a teprve pak jsme večeřeli. Na jídlo bývala hřibová polévka a kapr, nikdy jsme neměli žádné jiné jídlo. Po večeři jsme museli odejít z obýváku do kuchyně, aby nám Ježíšek mohl nachystat dárky. Na stromečku jsme měli obyčejně baňky, pak nějaké pečivo, které maminka napekla a navázala na šňůrku, také jablíčka – jadrničky a nějaké sladkosti zabalené v ozdobném papíru. Svíčky jsme měli voskové, k větvím se připevňovaly takovými packami a tatínek je zapaloval sirkami.

Chodili jste na půlnoční?

PC: Bydleli jsme na Zálešné, tedy dost daleko od kostela, asi 25 minut pěšky, takže jako děti ne. Až jsme byli větší, tak ano. Před půlnoční se ve Zlíně ve 23 hodin konalý tzv. hodinky. Byla to pobožnost

s modlitbami a zpěvy na nápěv koled, v kostele se lidem k tomu rozdalý texty, aby věděli, co mají říkat a zpívat. Půlnoční mše byla opravdu slavná, u oltáře byli hned čtyři velební páni. To je dnes neobvyklé, ale v té době – na začátku 50. let – bylo ve Zlíně asi osm kněží. A taková zajímavost: na Boží hod ráno v 5 hodin bývala jitřní mše svatá – na tu chodila maminka.

A co vaše Vánoce v dětství?

MČ: Ozdoby jsme si doma také vyráběli sami. Maminka napekla cukroví, máčeli jsme ho v čokoládě, balili jsme ho do staniolu a věšeli na háčky na stromek. Svíčky jsme měli z vosku, až časem byly elektrické. Tatínek ale jeden rok nakoupil malé objímky, pospojoval je drátem a do nich našrouboval malinké žárovky. A aby byly barevné, tak je natřel barvami. To bylo asi v roce 1959. Za dva roky se už v obchodech objevily skutečné elektrické žárovky, byly z umělé hmoty, vypadaly jak svíčky, ale chytaly se k větvím na ten cvak, ne jak dnes, kdy ta maličká světýlka visí na drátech. Moc jsem se na ty pořádné elektrické svíčky těšila, jenže když jsme je koupili, tak ten rok byly v kostele sv. Michaela stromky veliké, svíčky pochyběly, a tak tatínek, který tehdy dělal kostelníka, odnesl naše elektrické svíčky do kostela a my jsme utřeli nos.

A máte nějaký vánoční zážitek, když jste byla větší?

MČ: V 60. letech v naší farnosti žil P. Pekárek. Nesměl sloužit, ale do života farnosti se zapojoval. Asi tak v roce 1964 nebo 1965 se rozhodl, že s námi mladými nacvičí vánoční mši, kterou on sám složil. A pak jsme ji zpívali v kostele na Vánoce. Bylo nás možná 20, Anička Pekárková, holky Samohýlovy, Maruška Popelková, Maruška Malotová, Maruška Čechová, ta byla výborná zpěvačka. Některé z nich ještě pokračujeme v kostele. Z těch let si ještě pama-

tuju, že byly vytištěné „koledníčky“ – zpěvníky koled. A ve vánoční době jsme v neděli odpoledne chodili do kostela zpívat koledy, děti i dospělí.

V 50. letech byla církev hodně utlačovaná, vy jste v té době byl už starší a mohl jste to cítit. Jak tehdy probíhaly v kostele Vánoce?

PČ: Jako mladý kluk si vzpomínám, že tehdy už bylo hodně lidí proticírkevně naladěných a na půlnoční chodili i různí provokatéři. Když byl největší klid, třeba při pozdvihování, tak na sebe začali nahlas volat, bavili se, hlasitě kašlali, ždouchali se, smáli se. Naši lidi, nebo pořadatelé, stáli mezi nimi, říkali jim, ať jsou potichu, ale marně.

Jak to bylo v Otrokovicích s vánočními bohoslužbami?

MČ: Za mého dětství v 50. a 60. letech to bylo s bohoslužbami v naší farnosti těžké, hlavně o Vánocích, lidí bylo hodně, kostel byl maličký, byli jsme v něm natlačení na sebe. Jako děcka jsme často museli stát až nad schodkem těsně kolem obětního stolu. Musely být tři mše ráno a pak ještě večerní. V roce 1962 odešel farář P. Slouka a pak jsme až do roku 1969 byli bez kněze, ten k nám dojížděl z Pohořelic. Na vánoční zpověď sem vždy přijelo více zpovědníků, jeden byl ve zpovědnici, druhý zpovídal v sakristii a třetí v tom současném bočním východu, to byla stará sakristie.

Když tam bylo tak málo místa, kde byly jesličky?

MČ: Někdo tvrdí, že pár let stávaly vlevo pod kůrem, ale to si moc nepamatuju. Jinak byly jesličky vpravo před vchodem do sakristie.

Po vaší svatbě jste začali společně bydlet v Otrokovicích, jak se pak vaše Vánoce změnilo?

PČ: Když jsem se přistěhoval do Otroko-

vic, tak mě hned stáhli do chrámového sboru. Na Vánoce toho zpívání bylo opravdu hodně: desátá v Kvítkovicích, pak půlnoční ve farním kostele, na Boží hod dopoledne zase a někdy třeba ještě něco odpoledne. Bylo to dost namáhavé. Ale rád na to vzpomínám, ve sboru jsem byl skoro 50 let a zažil jsem tam spoustu pěkných příhod. Např. tu, jak za námi, zmrzlými po zkoušce, přišel pan farář Kubka a pro zahřátí nechal mezi námi kolovat slivovicu.

MČ: My jsme byli doma zvyklí na určitý průběh Vánoc a ten jsme se snažili dodržovat. Jak už byli naši kluci větší, tak do Vánoc jsme byli v kostele zapojeni celá rodina. Syn Pavel hrál na violu, Beďa ministroval, Jeňa vypomáhal s varhanami, manžel zpíval, všech pět vánočních mší jsme byli v permanenci. A pak se ještě odpoledne hrálo v kostele nějaké divadlo...

Váš tatínek Bedřich Hradil dělal kostelníka. O Vánocích měl v kostele spoustu práce a doma jste ho asi moc neviděli.

MČ: Tatínek začal dělat kostelníka v 70. letech po panu Hornákovi, sloužil asi tak do roku 1982. A když kvůli zdraví skončil, tak jsem umluvila pana Korčeka, aby to po něm vzal, a ve všední dny ráno ještě vypomáhala moje maminka. Je pravda, že před Vánoce bylo v kostele hodně povinností. Kostel byl sice malý, ale připravit ho dalo práci: byly nejmíň čtyři stromky kolem oltáře, další kolem betlému, na křížovou cestu se dávaly větvičky a zvonečky. Jednou tatínkovi v kostele chybělo jakési nářadí, a tak pro něho poslal k nám domů staršího ministranta. Bylo už skoro poledne, tatínka nikde, nebylo nikoho, kdo by zabil kapra, a tu přijde ministrant a chce nářadí. Maminka mu řekla, že nejprve musí zabit kapra, jinak ho nepustí zpátky.

Mluvila jste teď o vnitřku starého kostela. Ten ale dříve vypadal jinak. Jak?

MČ: Po 2. vatikánském koncilu se zrušil starý oltář, obětní stůl se přesunul dopře-

du a kněz dnes stojí čelem k lidem. Vlevo na zdi kostela byla kazatelna, také byla odstraněna. A pak kůr: byl krátký, končil u těch dvou sloupů, a tak se prodlužoval. Práce na kůru se dělaly právě na Vánoce, a jak byl na něm palach, takové to podbití stropu, tak to nevypadalo moc vánočně. Až kohosi napadlo mezi ten palach napíchat větvičky, aby to bylo trochu pěknější.

Doba 70. let nebyla pro věřící lidi moc příznivá.

MČ: Oficiálně se nějaké vánoční akce ne pořádaly, ale neoficiálně, jen tak, s pár lidmi, to ano. Třeba besídky probíhaly takto. Paní Knapková mně řekla, abych naučila kluky nějaké básničky. Ona sama naučila své dcerky, pak se nás pár rodin sešlo odpoledne u betléma a děcka tam básničky odrecitovaly. My starší jsme mezitím zapívali koledy a bylo to.

Jako kluk jste se hodně let učil v hudební škole hrát na housle. Hrával jste na ně také v Otrokovicích v kostele?

PČ: Vzpomínám, že jako dítě jsem byl na jakési vánoční besídce tady v Otrokovicích v kostele sv. Michaela a hrál jsem na housle pod kazatelnou, která dnes už není. Ale jak jsem se tam ocitl, nevím. Pak jsem hrával při vánočních mších ve Zlíně a v okolních obcích. Když jsem se přistěhoval sem, tak tady už ne, protože jsem zpíval v chrámovém sboru. Ale housle jsem nosil také na posezení u cimbálu, která vymyslel Josef Janota a která se pořádala v sále pod kostelem. Byla tam cimbálovka a pak trio já a páni Kolečkář a Trčala. Poslední posezení, kde jsem ještě hrál, bylo, když tady byl jáhen Jiří Putala. Dnes už nehraju, neslouží mi prsty.

Zažili jste nějaké hodně povedené Vánoce, na které rádi vzpomínáte?

PČ: Já moc rád vzpomínám na velkou vánoční besídku asi před 10 lety, to už bylo v novém kostele, jak tam byly děti nastrojené do lidových kostýmů, děvčátka jako

selky, s košíky v ruce a koledovalo se. To byla jedna z nejpěknějších besídek, jaké jsem kdy viděl.

MČ: Já si zase ráda připomínám Vánoce v roce 1980. To se na začátku prosince narodil náš nejmladší syn Běda, dostali jsme tak Jezulátko pod stromček. Za rok potom jsme byli na Silvestra v kostele a vzali jsme ho s sebou. Měla jsem ho na rukách, sedla jsem si s ním na první lavičku dopředu. A když pan farář Frélich předčítal takovou tu silvestrovskou statistiku, kolik bylo křtů, svateb a podobně, tak řekl: První křest jsme letos měli na neděli křtu Páně a dnes už je ten chlapeček tady s námi.

Někdy se Vánoce ale nevyvedou a neradi na ně vzpomínáme. Měli jste i takové?

PČ: Zažil jsem takové, když jsem byl na vojně. Byl jsem tam dva roky a jedny Vánoce jsem dokonce strávil ve stráži. Jít do kostela, to na vojně nepřicházelo v úvahu a Vánoce tam probíhaly tak, že jsme se sešli ve sklepě v nějaké velké místnosti, kde jsme dostali vepřový řízek a bramborový salát. A to bylo vše.

Víc než čtvrtstoletí máme nový kostel. V čem se tam Vánoce liší od starého?

PČ: Líbí se mi ty prostory, v tom je rozdíl, každý si může stoupnout, kde chce, nebo si sednout. Netlačí se jak ve starém kostele, máme tam více pohodlí. Také na ty vánoční akce je v novém kostele víc místa. Třeba Živý betlém, ten se poprvé pořádal až po roce 1995, vymyslel ho Josef Janota. Náš syn s kamarády tehdy dělali tři krále, Josef sehnal kočár a koně a ty kluky v něm vezl od nás z domu až ke kostelu. Ale starý kostel se při tom zase využil, protože koledníci se v něm převlékali do kostýmů a pak šli průvodem k novému kostelu.

MČ: Ano, v novém kostele je to důstojnější, ale jako věřící jsme si byli při mši ve starém kostele blíže, dřív to po strance vztahů mezi lidmi bylo takové upřímnější. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Měli jen sebe a důvěru v Boha

Zvykli jsme si na pohodlí a dostatek všeho, co nám v minulých letech umožnilo, abychom Vánoce prožili víceméně v blahobytu. Letos to bude určitě jiné a všichni se budeme muset uskrovnit kvůli velkému zdražení potravin a energií. Zvláště samoživitelky s dětmi, hendikepovaní a osamělí důchodci s nízkými příjmy to budou mít hodně těžké. Naplňuje mne však radostí, že existuje stále veliká solidarita lidí. Mnoho dobrých dárců darovalo do potravinové banky velké množství důležitých věcí, díky kterým bude proudit k těmto potřebným alespoň nějaká pomoc.

Ne vždy tomu tak bylo. Vzpomínám na početné rodiny před dávnými časy, které vánoční čas prožívaly velmi skromně, ale s velkou vírou a důvěrou v Boží pomoc a ochranu. A tak mi teta vyprávěla, že každému z pěti dětí zabalila dva dárečky, do jednoho balíčku levou rukavicí, do druhého pravou. Druhému to tak udělala s ponožkami, a tak každé dítě rozbalovalo s potěšením svoje dárečky a učilo se skromnosti a vděčnosti. Na více zkrátka nebylo. Teta se však stále postila, modlila a později dávala se svým manželem ještě potřebným. A tyto jejich děti, dnes už důchodci, se nehroučí z nárůstu cen a všichni vyznávají i věří, že „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16).

Ježíš se narodil v Betlémě, aby uhasil naši žízeň po lásce. Je také moc důležité, aby se narodil i v našich srdcích. Bůh k nám přišel, aby s námi zůstal ve všech našich situacích, aby každému z nás otevřel cestu k životu, lásce a radosti. Pokud vnímáme Vánoce takto, pak se nemusíme stresovat, když všechno nestihneme tak, jak si představujeme, když nebudeme mít vše, co si jen přejeme. Pokud nemáme na obdarování kvůli naší tíživé finanční situaci, o to víc můžeme vnímat podstatu těchto

svátků. Vezměme si příklad ze Svaté rodiny - neměli skoro nic, ale měli sebe a důvěru v Boha. Kouzlo Vánoc nemusí přece spočívat jen v množství dárků, ale to podstatné je být spolu. Mějme na paměti slova P. Vojtěcha Kodeta: „Nejpalčivější chudobou není nedostatek peněz, ale osamělost a vyprahlá srdce.“ Nejen o Vánocích se snažme vzájemně si dělat radost, to je víc, než nepřeborné množství mnohdy drahých darů, značkového oblečení či nejrůznějších cetek, které nám radost někdy ani neudělají.

Chceme-li připravit opravdu hezké Vánoce, podpořme podle svých možností zároveň dobrou věc a poděleme se s těmi, kteří to potřebují víc, přidejme něco na dobročinné účely. O to se postarají různé dobročinné organizace jako je Charita, Člověk v tísni, Likvidace lepry, Světlo pro svět, CSI a mnoho dalších. Možností je opravdu hodně a vynalézavost, jak někomu způsobit radost, nezná mezí. Láska je to jediné, co neskončí někde v šuplíku jako nevhodný dar, ale co přetrvává na věky. Dělejme radost jeden druhému, kdykoliv nás to napadne. Úsměv a laskavé slovo přece nic nestojí a může zahřát u srdce a potěšit každého.

„Nejlepší a nejkrásnější věci nemůžeme vidět, ani se jich nemůžeme dotknout, ale musíme je ze srdce procítit“ - je můj oblíbený citát od Hellen Kellerové. Zkusme pořad neřešit blízkou či vzdálenou budoucnost, ale prožít dnešní den nejlíp, jak se dá. Krásné Vánoce! ■

Miloslava Zlatušková

Vánoční přehled farních zpráv

Program vánočních bohoslužeb v naší farnosti

V kostele sv. Vojtěcha v Otrokovicích:

Sobota 24. 12. v 15:00 pro děti, v 22:00

Neděle 25. 12. v 7:30 a 10:30

Pondělí 26. 12. v 7:30

Středa 28. 12. v 18:00

Čtvrtek 29. 12. v 7:30

Pátek 30. 12. v 18:00

Sobota 31. 12. v 18:00

Neděle 1. 1. v 7:30 a 10:30

Přístup k jesličkám ve farním kostele:

Na Štědrý den 13.00 - 15.00, 25. 12. - 1. 1. vždy od 14.00 do 18.00, dále před bohoslužbami a po nich.

V kapli sv. Anny v Kvítkovicích:

Sobota 24. 12. v 20:00

Neděle 25. 12. v 9:00

Pondělí 26. 12. v 9:00

Sobota 31. 12. v 16:30

Neděle 1. 1. v 9:00

Další vánoční akce ve farnosti

Neděle 25. 12. v 15:00 — Živý betlém

Středa 28. 12. — výšlap na Hostýn

Sobota 31. 12. od 9:00 — Silvestrovský pochod

Neděle 1. 1. v 15:00 — vánoční besídka v kapli sv. Anny v Kvítkovicích

Milí farníci. Tím, jak život běží, dokáží starosti a povinnosti roztočit dny do takové rychlosti, že někdy člověk musí použít diář, aby se zorientoval, který je den. O to víc začínám vnímat moudrost liturgického roku, který nás opakovaně vede k přibrzdění a připomíná nám, nad čím se můžeme zastavit a zamyslet v našich vztazích i v duchovním životě. Doba adventní nám připomíná to, že Bůh nejenom vstoupil na tuto zemi, ale stále touží přicházet do života každého z nás.

Je krásné si uvědomit, že advent a doba vánoční nám nabízí příležitost nejprůrozněji naplnit největší přikázání, a to je přikázání lásky k Bohu i člověku. Společně to můžeme prožít i v našich kostelích při slavnostních mších svatých, návštěvách betlémů nebo přátelském setkání při Živém betlému, výšlapu na Hostýn nebo Silvestrovském pochodu. Přeji nám všem, ať dar narozeného Božího Syna prostoupí radostí i naše společné setkávání. ■

O. Pavel Šupol

Změna času mší svatých o Vánocích

V Otrokovicích bylo zvykem jít na půlnoční skutečně v 0:00. Důvodem bylo to, že dříve náš chrámový sbor jezdil zpívat ještě na Žlutavy a pak do Otrokovic. To již léta neplatí. Když jsem se loni zeptal několika lidí, proč si myslí, že na půlnoční bylo málo lidí, odpověď zněla: „Protože po půlnoční už nám nejede autobus nebo bychom museli hodinu čekat na zastávce na další spoj.“ Tohle jsou tedy praktické důvody, které vedou k posunutí mší svatých v Kvítkovicích a Otrokovicích.

Podobně tomu bylo se mší svatou na sv. Štěpána v 10:30. Tento svátek je hojně využíván k návštěvě svých blízkých, to může být důvodem, proč opět na mši svatou v 10:30 chodila ani ne polovina lidí jako běžně. Protože se nejedná o zasvěcený svátek, kdy bychom měli být na mši svaté, ty máme v době vánoční 25. 12. a 1. 1., bude možné si vybrat ze mše svaté v 7:30 u sv. Vojtěcha nebo v 9:00 u sv. Anny v Kvítkovicích. ■

O. Pavel Šupol

Vánoční pozdrav pastorační a ekonomické rady

V posledních dvou letech svět neprochází zrovna lehkým obdobím. Určitě nám často přijde na mysl, kdy už všechny ty těžkosti skončí a kdy bude vše zase jako dřív. Nelehkou dobou prochází i otrokovické farní společenství. Jsme moc rádi za to, že díky vašemu přispění je naše farnost stále živá. Jsme vděční za to, že přes veškeré ekonomické obtíže, kterým musíme čelit, můžeme díky vaší štědrosti i nadále plánovat investice, které přinesou farnosti úspory v následujících letech.

Chystáme se na slavení Vánoc. Naši předkové nás učili, že poselstvím těchto svátků je vnést do našich životů radost, víru, naději a lásku. Nemějme obavy a hledme do dalších dnů s nadějí. Ta nám dává dost světla a síly, abychom puťovali

pozemským světem. Ne všichni můžeme při této cestě konat velké věci, ale všichni můžeme vykonat spoustu malých skutků pro to, aby svět byl lepší. Vykonejme je.

Chceme vám popřát klidné a pozeňnané svátky, strávené v kruhu vaší rodiny a vašich přátel, radost z narozeného Krista a zároveň vás chceme pozvat na akce naplánované ve farnosti - ať už se jedná o vánoční bohoslužby nebo Živý betlém, výšlap na Hostýn, Silvestrovský pochod aj. Rádi se tam s vámi potkáme. ■

Vaše ekonomická a pastorační rada

Novoroční díkuvzdání šéfredaktora

Farní občasník letos prožil tzv. „Kristova léta“, všimli jste si? Pokud ne, máte ještě čas to napravit, protože v jeho hlavičce můžete letos naposledy vidět Ročník XXXIII. Bude vycházet i v dalších letech? O tom rozhodujete vy – svým zájmem, svými ohlasy a pomocí. Neváhejte!

Od letoška se přípravy jeho obsahu ujala úzká skupina autorů. Vzali na sebe obrovské břímě napsat článek do každého (nebo skoro každého) čísla. Jsem jim za to nesmírně vděčný a děkuju jim. Mé poděkování ale patří také dalším z vás, kdo jste neodmítli mou občasnou prosbu o krátký příspěvek

Ti všichni tlačí FOM do roku 2023 – podporování vašimi pozitivními ohlasy, povzbuzeními a slovy díky. Vašich reakcí je ale bohužel čím dál méně, a tak se nedivím, že někteří z redakčního týmu redakce mají chuť skončit. Kdo z vás je nahradí?

Velmi pěkné ohlasy na FOM se nám občas dostanou z jiných farností. Čtou ho

lidé v Praze, Znojmě, Horažďovicích, Lounech a jinde, a někdy nám ho až závidí. Nedávno jedna paní napsala: „Vždycky žasnu nad profesionalitou těch článků. A pořád je těch příspěvků dost, lidi se dokáží vyjádřit k danému období, popsat zajímavé akce nebo zájezdy.“ Prosim vás, povzbuďte autory těch článků, oceňte i vy jejich umění, schopnost popsat pořádané akce a obětavost, s jakou píší.

Mezi lidmi podepsanými pod příspěvky jste letos občas viděli i jména málo známá, nebo dokonce neznámá. Ano, je to tak. Jsou to lidé, kteří možná nechodí pravidelně do kostela, dokonce ani nejsou z naší farnosti, a přesto neváhají pomoci dobré a zajímavé věci. Vážím si jejich snahy a těším se, že mezi nimi uvidím v příštím roce i vás.

Přeju vám pokojné a pozeňnané Vánoce plné radosti z narození Krista. Dále hodně štěstí, zdraví a víry, že Bůh bude s námi po všechny dny nového roku. ■

Pavel Ludvík

Zveme vás na Živý betlém

Turistický oddíl mládeže ve spolupráci s farností opět připravil tradiční akci Živý betlém. Uskuteční se v neděli 25. prosince v 15 hodin v parku před kostelem sv. Vojtěcha. Po třech letech, kdy nebylo možné z epidemiologických důvodů tuto akci pořádat, je opět připraven velmi zajímavý program.

Tentokrát se ponese v detektivním duchu. Spolu s detektivy budeme pátrat po tom, jaký je pravý smysl Vánoc, půjdeme po stopách toho, co nás může přivést k betlémskému dítěti a snad vypátráme i to, na co si dát pozor.

Na co dalšího se ještě můžete těšit? Nebude chybět tradiční let anděla nad Betlémem, ke zhlédnutí budou živá zvířátka a dozvíme se i něco o Betlémském světle, které si bude možno odnést sebou domů. Aby nám při tom nebyla zima a mohli jsme si při tom všichni vychutnat pravou vánoční atmosféru, bude možnost dát si také něco dobrého na zahřátí. Všichni jste srdečně zváni! ■

Jan Žalčík

Tříkrálová koleda zazní letos naplno!

Tříkráloví koledníci se k vám opět chystají. Po letech, ve kterých nás provázela různá omezení a mimořádná opatření, můžou naši koledníci zavítat opět k vám, do vašich domovů. Těšíme se na společné setkání s písní na rtu a úsměvem ve tváři a doufáme, že vám přineseme trochu radosti v této nelehké době. S koledníky se můžete setkat v sobotu 7. ledna od 10 do 15 hodin.

Letos bychom rádi zavítali opravdu do všech míst ve městě. K tomu je ale zapotřebí většího počtu koledníků. Proto uvítáme vaši pomoc. Máte doma šikovné děti či vnoučata, které by se mohly do naší sbírky zapojit? Dejte nám vědět. Uvítáme pomocníky i z řad dospělých, kteří by fungovali

jako vedoucí skupinky. Přidejte se k nám, čeká vás den plný zážitků a dobrý pocit z vykonání správné věci. Přihlášky najdete v kostele na stolíku. Vyplněné je můžete odevzdat v sakristii nebo do schránky na faře. Vedoucí skupinky se můžou hlásit mailem na adresu: Josef.Honzik@seznam.cz.

A k čemu je tato sbírka určena? Velká část sbírky bude využita přímo na potřeby naší otrokovické Charity. Například v loňském roce jsme díky vaší štedrosti v našem Charitním domově pro seniory mohli uskutečnit nákup nového signalizačního zařízení sestra – pacient, dále jsme našim pečovatelkám zakoupili nové hygienické vozíky. Pro náš elektromobil, který využívá služba Terénní program Samaritán, jsme mohli zbudovat vlastní nabíjecí zařízení. Mimoto jsme pomohli několika lidem z Otrokovic a okolí, kterým jsme díky příspěvku ze sbírky mohli pomoci v řešení jejich obtížných situací.

I letos chceme pomáhat tam, kde bude třeba. Bez vaší pomoci se ale neobejdeme. Děkujeme, že pomáháte s námi, protože každá koruna pomáhá! ■

Jan Žalčík, koordinátor Tříkrálové sbírky

Františkovo výdejní okénko

Milí přátelé našeho FOMu! Za dveřmi našich domovů jsou poslední adventní dny s plnou náručí nejrůznějších příprav, při kterých myslíme hlavně na druhé, a potom vánoční svátky. Jedním z tradičních úkolů našich rodin je obstarat si rybu. Proto se dnes rádi necháme od papeže Františka pohostit právě rybou na jakýkoli způsob. Ryba je jedním z vánočních symbolů a je to taky znak křesťanů. Vždyť byl to právě Ježíš, který se o rybu často dělil, nasytil rybami mnoho lidí, dokonce ji nakreslil do písku... Spolu s rybou nám papež František přináší do rodin také inspirující slova, při nich můžeme nahlédnout do Boží rodiny, která je centrem Vánoc.

„Rodiče se dnes obávají, že děti nebudou schopny orientace ve složité době, kde se vše jeví chaoticky a nejistě, a že v životě sejdou z dobré cesty. Vinou tohoto strachu jsou někteří rodiče úzkostliví, jiní příliš ochranní, jiní dy tento strach zabrání jejich touze přivádět na svět děti. Jak je důležité, aby rodiče hleděli na Boží konání! Bůh miluje své děti, ale to neznamená, že je chrání před každým rizikem, každou výzvou a každým utrpením. Není úzkostlivý a přehnaně starostlivý, naopak jim důvěřuje a každého z nich vyzývá k vysokým měřítkům života a poslání.

Pomysleme především na onu šestnáctiletou dívku, která Ježíše počala, Pannu Marii. Bůh této dívce důvěřoval. Drazí rodiče, Boží slovo nám ukazuje cestu! Nechráňte své děti před každou těžkostí, ale snažte se jim předat vášeň pro život, roznitit v nich touhu po vlastním povolání a přijetí velkého poslání, které pro ně Bůh zamýšlí! Pokud svým dětem pomůžete objevit a přijmout jejich povolání, budou mít sílu čelit těžkostem života a překonávat je. Stejně tak není pro děti nic povzbudivějšího než vidět své rodiče, jak své manželství a rodinu prožívají jako poslání, věrně a trpělivě, navzdory smutným okamžikům a zkouškám. Láska se očisťuje a posiluje, když se dává. Sázka na rodinnou lásku je odvážná, k sňatku je třeba od-

vahy. Vidíme tolik mladých lidí, kteří nemají k manželství odvalu.... Rodiče, uče své děti i „létat“, ať mají odvalu v dospělosti vylézt z hnízda a založit rodinu! Rodinná láska nemá být majetnická, ale má vždy vyjadřovat svobodu. A pak, v těžkých chvílích, v krizích, které mají všechny rodiny, prosím, nevydávejte se snadnou cestou „Jdu zpět k mamince“...! Pokračujte odvázně v tom, nač jste vsadili! Budou těžké a tvrdé chvíle, ale jděte dál, vždycky! Objevte a obnovte znovu jiskru lásky!!

Církev je s vámi, či spíše, církev je ve vás. Církev se totiž zrodila z jedné rodiny, oné nazaretské, a tvoří ji především rodiny. Kež nám Pán pomáhá každý den setrůvat v jednotě, v pokoji a radosti, a také vytrvat v těžkých chvílích v oné věrné vytrvalosti, která ukazuje, že BŮH JE LÁSKA, že Bůh je společenství života.“

S přáním pokojných posledních adventních dnů v tomto roce, požehnaných vánočních svátků i důvěry v Boží pomoc v nastávajícím roce

Marie Čechová

Poděkování

Pro nás, které uklízíme v kostele sv. Vojtěcha, uspořádala skvělé pohoštění naše jubilantka paní Knapková. Chceme jí tímto poděkovat nejen za to příjemné společné posezení, ale i za vše, co jsme při práci, kterou vede, spolu prožily. Vždy k nám je přívětivá, ohleduplná a laskavá. Dobře se nám s ní spolupracuje. Škoda, že naše síly ubývají, a bylo by pěkné, kdyby k nám přibýly nové mladé posily. Jenže konkrétní činy jakoby došly. Práce pro dům Boží je přece jen povznášející! Není to jen stereotyp, ale i radost, že pro naše bližní děláme dobrou věc.

Ze skupinu žen, které se účastnily pohoštění dne 22. listopadu 2022

Anna Kotásková

Jak se slaví Vánoce na Ukrajině

Už je to víc jak půl roku, co jsme v naší farnosti ubytovali několik maminek s dětmi z Ukrajiny zasažené válkou. Blíží se Vánoce a možná i vás napadlo, jak se Vánoce slaví na Ukrajině. Proto jsem položila pár otázek jedné z maminek – Janě (jejího syna Jelu mnozí znáte jako pravidelného ministranta).

Jani, kdy se slaví Vánoce na Ukrajině?

Vánoce na Ukrajině se již řadu let tradičně slaví 7. ledna. Každý rok však stále více Ukrajinců začíná slavit tento významný svátek společně s celou Evropou - 25. prosince. Na Ukrajině Vánocům předchází 40denní půst od 28. listopadu do 7. ledna.

Jak probíhá tradiční oslava Vánoc?

O Vánocích by měli být všichni členové rodiny doma. 6. ledna není zvykem snídat a obědvat, lehkou svačinku mají povolenu pouze děti. Je také zakázáno věnovat se domácím pracím a těžké fyzické práci. Je zvykem usednout ke štědrovečernímu stolu s výskytem první hvězdy, která se nazývá Betlém. „Svatý večer“ začíná modlitbou a zapálením vánoční svíčky. Ve společnosti celé rodiny majitel domu požehná večeri. Podává se 12 postních pokrmů podle počtu apoštolů. Hlavním jídlem je kutya (vařená pšenice smíchaná s mákem a medem, vlašskými ořechy, rozinkami) a podává se také uzvar (kompot ze sušeného ovoce).

Máte na Ukrajině také vánoční stromeček? A co dárky?

Vánoční stromečky se staví a zdobí na Nový rok a dárky se rozbalují kolem půlnoci nebo až ráno. Na Vánoce se můžou dát také dárky, ale jen nějaké drobnosti, sladkosti, peníze, dětem hračky. Typická ukrajinská vánoční dekorace se nazývá didukh – pšeničný snop, který symbolizuje bohatství, blahobyt, ducha předků a talisman rodiny a měl by o Vánocích stát na čestném místě.

Můžeš nám prozradit nějaké další zvyky?

7. ledna se lidé zdraví slovy „Kristus se narodil!“ a odpovídá se „Chvalme ho!“ V tento den je také obvyklé chodit na bohoslužby a přinášet kutyu příbuzným.

Důležitou tradicí je také koledování. Koledníci obcházejí ulice a domy, počínaje Svatým večerem nebo prvním dnem vánočním. Často nosí velkou hvězdu připevněnou k tyči a pokrytou zlaceným papírem. Taková hvězda symbolizuje Betlém - znamení narození Ježíše Krista.

Při vstupu na dvůr nebo do domu mladí lidé nebo děti žádají o povolení koledovat, a když majitelé souhlasí, koledníci začnou zpívat gratulační koledy a hrát komické scénky. Nejčastěji v takových písních zní přání štěstí, zdraví a požehnání. Na závěr zpěvu hostitelé přinesou koledníkům sladkosti nebo peníze.

Vyrůstalas v protestantském prostředí. Jak slaví Vánoce protestanti?

Protestanti nedodržují všechny tyto tradice. Stejně jako katolíci i protestanti postaví na Vánoce jesličky a odehrají scénu narození Spasitele. Vánoční bohoslužby se konají v protestantských kostelech. Po tradičních slavnostních písních zní farářovo slavnostní kázání. Vánoce se pak slaví doma u svátečního stolu. Protestanti ale neudrží půst a o Vánocích jedí drůbeží pokrmy - krůtu, kachnu, husu. Nezpívají koledy - nejedí kutyu.

Moje zážitky ze mší ze Senioru C

Ráda bych se s vámi podělila o několik drobných zážitků ze mší svatých na Senioru C. Otec Pavel slouží pravidelně mše svaté pro obyvatele Senioru B i C. Mám na „céčku“ své rodiče, tak mě těší, že tu můžeme společně mše svaté slavit. Vhodná místnost ke mším je zdejší knihovna, tady je to takové komornější, ale o větších svátcích je k dispozici větší společenská místnost.

Personál postupně dovází babičky, těch je přesila, a dědečky, i když nutno podotknout, že i těch tam pár přibýlo. Otec všechny vítá, má připravené zpěvníky. Chystá si provizorní oltář, zapaluje svíce. Jedna z babiček vše se zájmem sleduje. Jednou se otci nedařilo svíčku zapálit, postěžoval si, že ho nechce poslouchat, načež paní pohotově opáčila: „Však vás nemusí mít každý rád!“

Při zjišťování, kdo bude moci jít k sv. přijímání, je to trochu chůze po tenkém ledu. „No, víte, pane faráři, já jsem dřív chodila do kostela i ke zpovědi, teď jsem už dlouho nebyla, ale já už myslím, že ani nemám hříchy.“ Otec trpělivě vysvětlí a nabídne svátost smíření. Při mši svaté jsou babičky a dědečci pozorní, zapojují se aktivně, kdyby pan farář zapomněl text, rádi ho doplní. I když někteří působí, že snad

ani nevnímají, co se děje, při společné modlitbě Otče náš se modlí se všemi ostatními. To člověk jen žasne: „Ano, Pane, ty jsi náš Otec, dokonale nás znáš a miluješ. I když jsme toho již spoustu zapomněli, tu to modlitbu máme uloženu ve své duši.“

Při mši jsou přítomni vesměs lidé hodně pokročilého věku a potýkají se se spoustou zdravotních problémů. Otec Pavel povzbuzuje a prosí o modlitbu, vždyť právě modlitba nemocných je nejsilnější a Bohu milá. Jednou otec přinesl mezi obyvatele Farní občasník a setkal se s velkým zájmem. Jeden dědeček, když se na něj nedostalo, aktivně hlásil: „Pane faráři, já nemám!“ A otec pohotově dodal další.

Při poslední mši se s námi otec podělil o zajímavý osud liturgické nádoby. Ve zdejší knihovně objevil moc pěkný kalich a ten teď slouží při zdejších mších. A na obětním stole je zase kříž, který zůstal „opuštěný“ po některém obyvateli. Jak je teď užitečný a hezky doplňuje společné slavení. A Pán tu prostřednictvím kněze všem žehná. Je to jeho stáde, již na sklonku života, ale každý z nich je Boží ovečkou. Všichni máme jednoho milujícího Otce, se kterým se toužíme shledat. ■

Marie Jurygáčková

■ Dokončení z předchozí strany

Co máš na Vánocích nejraději? Na co se vždycky těšíš?

Pro mě osobně je to čas v kostele a zvláštní atmosféra. Když jsem byla malá, na Štědrý večer jsem si vždycky něco přála. A v tento den vždycky čekám na první hvězdu.

A na co se nejvíc těší tvůj syn Jela?

Slavení v kostele a dárky. Má moc rád stromeček, vždy ho máme od Nového roku do 20. ledna.

A poslední otázka. V čem budou letošní Vánoce pro vás jiné?

Určitě je to změna slavení z protestantského prostředí do katolického. Nevím, jaké Vánoce budou tady, ale jsem si 100 % jistá, že bude všechno úplně nové.

Jani, moc děkuji za rozhovor a přeji vám, všem maminkám s dětmi u nás na faře, ale vlastně všem lidem požehnané Vánoce, naplněné pokojem a pravou radostí. A mír do všech koutů světa. ■

Rozhovor připravila Marta Rafajová

Zvu vás prožívat radost

V listopadu jsem se jako zpěvák zúčastnil dvou koncertů našeho chrámového sboru. Jeden se uskutečnil v Olomouci, ten druhý jste si mohli poslechnout v našem farním kostele. Společně s olomouckým chrámovým sborem Salve, širokým orchestrem a třemi sólisty jsme přednesli slavnostní mši Charlese Gounoda k počtě svaté Cecílie. Tolik krátká zpráva. Že tam není nic o radosti? Opravdu není? Tak pozorně čtete dále.

Někdy na jaře přišla šéfka našeho sboru Zdeňka Kvasnicová s tím, že uvažují se šéfem olomouckého sboru panem Kuncem o nastudování této skladby. Přiznám se, vůbec se mi do toho nechtělo. Je to skladba dlouhá, obtížná, vím to dobře, už jsme ji před několika lety zpívali. Když jsem ale zachytil radost a nadšení v očích naší sbormistryně, začal jsem měnit názor. No dobře, zkusíme to. Cvičit jsme začali už před prázdninami, abychom vše stihli.

Pro vás, kdo jste nikdy ve sboru nezpívali, vysvětlím průběh zkoušky. Sborové skladby vážné hudby jsou psány jako harmonie čtyř hlasů. Dva hlasy zpívají ženy, vysokými tóny se vyznačuje soprán, nižšími tóny alt. Muži zpívají rovněž dva hlasy, ten s vyššími tóny je tenor, hlubokými tóny zní bas. Každý hlas může mít a většinou má jinou melodii. Ale pokud zazní všechny hlasy naráz, vzniká krásná výsledná harmonie.

Na zkoušce jsou nacvičovány jednotlivé části skladby zvlášť a po malých úsecích. Každý hlas trénuje zvlášť, teprve až když daný úsek všichni umí, zpívá sbor společně. A právě tady se rodí radost. Cvičení nás moc nebaví, navíc je už většinou večer a jsme unavení. Některé těžké části je třeba mnohokrát opakovat, než zpíváme správně. Ovšem ten moment, kdy zazní všechny čtyři hlasy současně a vznikne vý-

sledný akord, stojí vždy zato. Uvnitř nás se něco pohne, přiznám se, že někdy zažívám radost přímo hmatatelnou.

Mnoho středečních večerů jsme tak letos cvičili. Skoro nikdy se mi do sboru nechtělo. Věděl jsem ovšem, že když nechuf překonám, budu obdarovaný. Naše úsilí vyvrcholilo dvěma koncerty. Pro mne byl výjimečný zážitek už to, že jsem se z hlediště mohl přesunout na jeviště. Posílili nás sboristé sboru Salve, sóloví zpěváci a početný orchestr. Když na první společné zkoušce zvedl pan dirigent taktovku, měl jsem docela strach. Ale s kolegy z Olomouce v zádech se mi zpívalo krásně.

Všechno začalo do sebe zapadat. Naše několikaměsíční úsilí bylo bohaté odměněno. Zleva jsem slyšel hluboké tóny chlapů basistů, zprava mi rezonovaly ženské hlasy sopránů a altů. Před námi hrál skvělý orchestr, vnímal jsem hodně kontrabas a lesní roh. A když ve správnou chvíli zazněly hlasy sólových zpěváků, věděl jsem, že jsem tam, kde mám být, a dělám to, co dělat mám.

Vnímal jsem Boží požehnání. Náš výkon nebyl dokonalý, byly tam chybičky, ty ale nebyly důležité. Nakonec dovolte slibnou pozvánku k prožívání radosti. Ty pozvánky budou vlastně dvě.

Nevyhýbejme se v životě úkolům a činnostem, do kterých se nám nechce. Pokud se jedná o dobrou a správnou věc, pusťme se do ní. Některé záranky se mohou stát jen tehdy, když jim věnujeme svůj čas, energii a úsilí. Pán nemá jiné ruce, než naše. Pak nás může čekat radost i pokoj v srdci. Díky nám se svět bude měnit k dobrému.

Vy, kdo rádi zpíváte, přijďte za námi do sboru. Právě na váš hlas čekáme. Právě váš hlas pomůže výsledný akord sborového zpěvu rozzářit tak, že se dotkne srdcí posluchačů. Budete tím, kdo rozdává radost, pokoj a naději. ■

Petr Staněk

Musíme mít oči, které vidí

Děláme si starost, že vše je dražší, jestli budeme mít dostatek prostředků na úhradu. Nicméně se všichni snažíme s touto realitou vyrovnat. Většina nás se těší dobrému zdraví, má práci, všechno si udělá a zařídí a věří, že přece jen bude lépe. Ale co ti lidé, kteří jsou nemocní nebo zdravotně znevýhodnění? Potřebují naši pomoc téměř na každém kroku! Uvědomujeme si vůbec obtíže, se kterými mnozí občané doslova zápasí? Myslíme na ně aspoň někdy a nejen o Vánocích? Věřím, že ano!

Jenže vánoční čas jednou skončí. A co potom? Pak znovu nastanou starosti a povinnosti. A přece se i v tomto koloběhu najdou jedinci, kteří dovedou situaci těchto lidí správně zhodnotit a vědí, kdy je potřeba konkrétní pomoci. Nečekají, až pomohou sociální služby („ty tady jsou přece od toho“) a neptají se „proč já?“ Sociální služby nejsou všude. Ale všude jsou hodní a

milí lidé, kteří podrží těžké dveře, podají zboží z vysokých regálů, pomohou s těžkou taškou, nepohoršují se, že za vozíčkářem nebo starší osobou v obchodě musí déle čekat, pomohou s nástupem do dopravního prostředku atd.

Je toho hodně, co můžeme pro své bližní udělat! Jen musíme mít oči, které vidí, a dobrou vůli pomoci. Ne že to udělá někdo jiný. Nakonec to pak neudělá nikdo.

Těm, kteří pomáhají a ulehčují znevýhodněným občanům život, za to patří mé velké díky. A věřím, že takové skutky nebudou zapomenuty a budou zapsány ve velké nebeské knize! A ti, kterým dobré skutky pomohly, budou mít jistě radost, že při všem jejich neštěstí se ještě najdou opravdoví lidé.

Krásně Vánoce všem, kteří nemyslí jen na sebe! ■

Zdenka Mazáčová

Jack Daniels, nebo rum?

Nemohu ani nyní před Vánocemi neslyšet nářky mnoha lidí, jak těžce se jim nyní žije, jak hluboko mají do kapsy. „Jídlo můžu nakupovat už jen ve slevách a na večerní posezení si můžu dovolit už jen rum.“ I takto se někteří vyjadřují. Chápu je, když se každý týden staví u hypermarketů do front, aby v akcích zajistili pro sebe a svou rodinu základní potraviny, když počítají každou korunu a bojí se dalších záloh na elektřinu nebo plyn. Chápu je, když vyjadřují svou nespokojenost. I Job si takto stěžoval: „Kde naberu sílu, abych to přečkal? Kdy to skončí, abych to vydržel?“

Vzpomínám ale, že před lety jsme se stavěli do podobných front a nakonec jsme nedostali nic. Že na pití nebylo v obchodech skutečně nic jiného než ten rum, a když jsme si na to v práci postěžovali, vždy se našel někdo, kdo se nás výhrůžně ptal, zda se nám to nelíbí. Opravdu jsme to zapomněli?

Pokud člověk má na to, aby si v akcích koupil jídlo, nemá toho právě málo. Na naší planetě to není právě obvyklé. Jestliže vydá všechny své peníze, aby si zajistil doma teplo, má toho hodně. Nedaleko naší země žijí miliony lidí, kteří právě v těchto chvílích „drkotají zubama“ zimou. A jestliže si člověk může koupit rum, daří se mu docela dobře. Odpusťte, koho se to dotklo, ale opravdu si to myslím.

Pokud se lidé ocitnou v nějaké složité situaci, měli bychom jim pomoci - může to být náš vánoční dárek pro ně. A všem vám navrhuju, abychom jim na Vánoce vyjádřili aspoň solidaritu. Abychom si na sváteční dny nekupovali třeba Jacka Danielse, ale jen ten rum. I s ním, nebo dokonce bez něho můžeme prožít krásné Vánoce. ■

Pavel Ludvík

Adventní setkání s Božím slovem

Víte, že se dá úspěšně evangelizovat i budhistka? I to jsme se dozvěděli na duchovní obnově Setkání s Božím slovem, která se konala v naší farnosti v předadventní době ve spolupráci se společenstvem KOINONIA Jana Křtitele z Plzně.

Po čtyři večery jsme měli možnost naslouchat, jak nesmírně důležitý je vztah k Bibli pro křesťana, jak ho budovat jako vztah k osobě, jak k Bibli přistupovat a jak ji pochopit. Vždyť skrze ni k nám promlouvá sám Bůh, který nás nesmírně miluje, to přece nemůže konkurovat nějakým energetickým silám a čákrám v budhismu a ani v žádném jiném náboženství k člověku nepromlouvá Bůh.

První večer nám paní lektorka Marie vybrala verše z Písma, které hovoří o tom, jaké je Boží slovo. Následně názornými ukázkami vysvětlila význam, proč je Boží slovo jako světlo, meč, oheň a kladivo, voda, med, chléb či semeno, a jak nám může, podobně jako tyto věci, pomáhat v různých situacích v životě. Je však třeba nechat Boží slovo promlouvat a především mu naslouchat, nejen proto, abychom se něco dozvěděli, ale hlavně abychom dobře žili.

Druhý večer jsme se zaměřili na účinky Božího slova, které paní Marie prakticky vysvětlila na příběhu učedníků putujících do Emauz. Jak je třeba vnímat Boží slovo srdcem, ne hlavou a rozumem, protože když něco nechápeme, myslíme si, že to není pravda. Ale tím, že uznám, že mé poznání je omezené, ale rozhodla jsem se věřit, že z Bible promlouvá sám Bůh, mohu

přistupovat k Božím slovu s naprostou důvěrou a otevřeným srdcem, a to způsobí PROMĚNU, jak to dokázal Ježíš oněm dvěma nechápajícím učedníkům. Dále jsme si připomněli tvůrčí nebo uzdravující účinky Božího slova, jehož prostřednictvím lze získat dary Ducha svatého a především spásu.

Kdo přišel třetí večer na obnovu, dozvěděl se, jak rozumět Bibli. Vždyť se skládá z tolika knih, psalo ji tolik autorů skoro dva tisíce let, různými literárními formami, zpravidla v orientální mentalitě, která je hodně symbolická. Proto je nutné před čtením Písma zvát Ducha svatého, abychom text uměli správně interpretovat, chápat. A podobně jako pisatelé proměňovali ve slova své zkušenosti a emoce inspirované Bohem, i my potřebujeme poznávat Boží slovo skrze vlastní zkušenost a Jeho doteky.

Závěrečný večer byl věnován zásadám, jak pracovat s Božím slovem, abychom s Bohem navázali dialog. Trochu překvapivé pro mě bylo zjištění, že Boží slovo mám číst pokud možno nahlas. Zapojí se celé naše bytí, emoce, smysly, intelekt a tím do nás Boží slovo více proniká. Je třeba také umět uchopit známé texty jinak, aby každé k nám promlouvalo, např. kde můžu, dosadím do textu své jméno, nebo si představím v příběhu sebe jako bych byla jedním z učedníků. Důležité je také naučit se modlit se s Božím slovem, nechat se inspirovat např. žalmů a samozřejmě ve svém životě opravdu Boží slovo žít a svědčit.

Velice mi utkvěla v hlavě tato věta: Kdo nezná Písmo, nezná Ježíše. Když jsme na konci každého večera dostali otázky, které se ptaly na náš vztah k probranému tématu, asi si každý v duchu poctivě musel přiznat, jaké má rezervy. Proto děkuji za příležitost uvědomit si tyto skutečnosti a všem, kteří tuto obnovu pro nás připravili. ■

Hana Lörinczová

Aby na nás hleděli s úctou

Blíží se Vánoce, jedno z nejkrásnějších období v roce. Dříve jsme v tuto dobu řešili advent, rodinu... , jenže minulé roky to byl covid a dnes je to válka, inflace a zdražení... Kde vidět naději? Mnozí se zlobí, za vše viní vládu nebo EU. Jak k tomu přijdou, že si nemohou koupit to či ono a musí se omezovat a to, co se děje na Ukrajině, se jich prý netýká. Hodí se mi k tomu přírovnání: „Vždyť v našem paneláku hoří jen v 1. patře, jak k tomu přijdu, že mi vypnuli elektřinu, když bydlím v desátém, vždyť ani ten kouř tady skoro nejde cítit.“

Je mi 30 let, jsem ženatý, mám dvouletého syna, další děťátko je na cestě, byt na hypotéku a chtěl bych se s vámi podělit o mou osobní zkušenost. Pracuji na stavbě jako jeřábník a pracuje s námi spousta Ukrajinců. Asi před třemi týdny, měl jsem zrovna dva Ukrajince k ruce, za mnou jeden přišel se slzami v očích. Řekl mi: „Karle, dneska končím, na frontě mi umřel nejlepší kamarád.“ Pak už jen seděl venku, brečel a volal si s jeho rodinou. Další den nepřišel.

Dojalo mě to. To, co by pro nás byla tragédie na první stránce novin, je jejich denní chleba. Statisticky tam umírají denně desítky i stovky kluků v mém věku za to, aby jejich rodiny, děti a země byla v bezpečí a mohli si zvolit, jak budou žít. Takové pro mě samozřejmé, automatické věci. Vždyť moji bezpečnost hlídá největší vojenské uskupení a jsme součástí jednoho z nejvýznamnějších ekonomických celků. Mám pocit, že se mi pořád snaží někdo vnutit, jak se mám špatně a že nám naše země, vláda nebo svět něco dluží. Nesouhlasím! Ukrajinci za humny bojují za základní životní hodnoty často přímo o život. Takže nechat je, ať si to vyřeší sami?

Víme, jak to vypadá, když se ustoupí zlu, připomeňme si rok 1938, 1948, 1968, 2014, Varšavské povstání, Katyň, Lidice, Osvětim, nebo 17. listopad na Národní třídě. Takže tam neposílat zbraně, a tím ne-

podporovat válku? Když k vám domů vtrhne ozbrojený agresor, tak ho přece musíte mít čím zneškodnit, jinak vám ohrozí rodinu. Na ukrajinská divadla či nemocnice padají rakety, civilisté jsou vražděni, ženy znásilňovány. Nestačilo to? Zlo je zde jednoznačné. My Češi jsme si v minulosti nevybojovali národní hrdost krví, ale nyní jsem přesvědčený, že stojíme na straně dobra, a jsem hrdý, jak jsme se tomuto zlu jako národ postavili.

Neríkám, že je vláda svatá, ale stojím naprosto za jejím postojem k válce na Ukrajině. Jestli kvůli tomu vytopím na 18 stupňů, budu platit drahou naftu, energie, nebudu mít každý den maso nebo budu muset prodat byt a žít s rodinou v nájmu, rád to podstoupím. Pořád to bude nic oproti tomu, když riskují Ukrajinci každý den to nejcennější.

Tato krize není jednoduchá a nebude mít jednoduché řešení a ty billboardy a prohlášení jako: „Zastavíme zdražování, zdaníme bohaté“ nebo „na uprchlíky peníze jsou, ale na naše lidi ne“, mi připomíná Hitlerovo: „Za vše mohou židé...“ nebo Leninovo: „Kdyby nebylo záškodníků, inženýrů a kulaků...“ což byli často neschopnější zemědělci v okolí, tak se celý svět hrne do Sovětského svazu. Výsledek? 6 milionů popravených židů a 90 milionů politických vězňů. Nebudu opakovat stejné chyby. Josef s Marií přece uprchli z Betléma do Egypta a stali se uprchlíky. Mohli za to? Proto mně stojí za to se uskromnit, zatnout zuby a vydržet. Věřím, že na nás budoucí generace pohledí s úctou. Zchudneme, ale jako národ posílíme.

Stojím za naší vládou, stojím za Ukrajinou a budu volit demokratického prezidenta. Bůh nám žehnej! ■

Karel Staněk

Rozhovor s otcem Josefem

V neděli o Slavnosti Krista Krále naší farnost u příležitosti svých 55. narozenin navštívil milý host – náš bývalý duchovní správce O. Josef Zelinka. 14 let jeho působení v naší farnosti zanechalo ve většině věřících nesmazatelnou stopu, neboť nikdo z nás nemůže popřít, že jeho srdce opravdu bylo srdcem otcovským. Proto FOM nepropásl příležitost, aby potěšil své pravidelné čtenáře krátkým rozhovorem s ním.

Co se vám s odstupem vybaví, když slyšíte Otrokovice?

Vybaví se mi nejdelší úsek v mém životě na jednom místě, kde jsem také prožil nejširší spektrum zkušeností a různých událostí. Také je to místo, kde jsem měl nejvíce jak přátelských, tak problémových vztahů. Především mám ale Otrokovice spojené s tím, jak navzdory lidským limitům a omezením i slabostem může Bůh působit, když se spojí lidé, kteří jsou otevření pro sílu Boží milosti.

Máte vzpomínku na Vánoce, které byly nějakým způsobem obzvláště intenzivně prožité?

Ohledně Vánoc mi nejdřív v mysli naskočí Živý betlém a slet anděla z věže kostela. To bylo pokaždé velmi intenzivní. Když jsem byl v Otrokovicích první rok, zažil jsem velmi intenzivní přísun cukroví na faru. Tehdy jsme s Martinem Vévodou nejdřív nevěděli, co s takovou spoustou máme dělat, a pak ho napadlo zavést to na Samaritán. Později už takový problém odpadl díky tomu, že se za tím účelem začaly sbírky cukroví pro lidi bez domova konat organizovaně.

Jaká stanoviska by měl podle vás zastávat kněz, chce-li svěšené duše v dnešním komplikovaném světě bezpečně dovést k Pánu?

Mně přijde důležitější otázka, co má kněz v tom směru dělat, než jaká stanoviska zastávat. S těmi stanovisky na teoretické rovině mi to přijde jasnější. Jedno takové stanovisko vyplývá z Ježíšových slov: „Ne má, ale tvá vůle ať se stane.“ Měl bych tedy být vždy připravený dávat stranou své nápady a představy, pokud nám Bůh ukazuje ty jeho. Další stanovisko zní, že je třeba se více zalíbit Bohu než lidem. Mnohem složitější ale je, jak to všechno prakticky dělat. Na to se také snažím celou dobu přijít, ale nemohu tvrdit, že už to vím. Všem farníkům přeji, ať se jim vše daří k radosti jejich i Boží. ■

Rozhovor připravila Lenka Hanzlová

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 605 444 240. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Ilustrace: Pixabay. Fotografie: Zdeněk Kvasnica. Uzávěrka dalšího čísla: 29.1.2023. Vydání dalšího čísla: 12.2.2023.